

DUŠE MRTVÝCH NEMLUVÍ

Obětavý a oblíbený farář zavražděn.
Stojí za krutou popravou tajná sekta?

ROXANN HILL

Roxann Hill

DUŠE MRTVÝCH NEMLUVÍ

Copyright © 2013 by Roxann Hill

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nora Nimrichtrová, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0605-1 (pdf)

Roxann Hill

DUŠE MRTVÝCH NEMLUVÍ

VENDETA

Musím se pomstít, ať to stojí, co to stojí,
i kdyby to mělo zničit vesmír.

Hercule Savinien de Cyrano de Bergerac
(1619–1655)

Předmluva

Milé čtenářky, milí čtenáři,

romány o Anně Steinbachové a Pavlu Wagnerovi jsou samostatné příběhy a můžete je bez problému číst nezávisle na sobě. Ovšem postavy se v průběhu kriminálních příběhů vyvíjejí, proto se nabízí začít od prvního svazku.

Abych zasvětila ty, kteří předchozí díly nečetli, vytvořila jsem stručný popis charakterů postav. Toto shrnutí najdete na konci knihy.

Přeji vám napínavé hodiny strávené s Annou a Pavlem.

Vaše

Roxann Hill

Prolog

Spěchal nocí. Ne, vlastně se řítit – podobný štvanému zvířeti, které se snaží uniknout svému pronásledovateli.

Byl v mizerné kondici. Ke všemu ho vinou útoku paralyzérem bolelo celé tělo. Ledový vzduch ho bodal v plicích a na čele cítil chladný pot. Přerývaně dýchal a vydával přitom téměř pisklavý zvuk, od úst mu stoupaly obláčky páry a ztrácely se ve tmě.

Několikrát se ohlédl a současně dával pozor, aby neuklouzl na ušlapané vrstvě sněhu, avšak nic neupozoroval. Předtím se v běhu pokoušel dovolat na tísňovou linku. Telefon mu ale vypadl z ruky a už se mu ho nepodařilo znovu najít – především proto, že se neodvážil zůstat déle stát na jednom místě.

Vnímal, že zpomaluje, a nutil se zvyšovat tempo, jak jen to šlo.

Pravou rukou nahmátl límec, trhnutím rozepnul vrchní knoflík, aby uvolnil krk ze sevření černé košile.

Jak nevhodné, přemýšlel přitom, kněz, který se bojí.

Tuhle zkratku zvolil záměrně, jenže postranní ulice, kterou procházel, byla takřka neosvětlená. V dálce před sebou ale zahlédl lucernu. Co nevidět tam bude.

Teď se dokonce vynořil nějaký chodec mířící směrem k němu. Příšerný strach, který kněze zaplavoval, trochu opadl. Lidé znamenají bezpečí. Světlo ho ochrání.

Neznámý člověk se k němu blížil šouravým krokem. Byl teple oblečený, kapuci parky staženou hluboko do obličeje. Nebylo divu, teploty klesly hodně pod bod mrazu.

Kněz viděl, jak neznámý chodec asi tři metry od něj klopýtl. Zřejmě to zavinil zmrzlý chodník. Hrozilo, že upadne. Kněz instinktivně vyrazil dopředu a v posledním okamžiku kolemjdoucího zachytil. „Pozor! Klouže to!“ stihl mu přitom říct.

Cizí muž se přidržel knězova černého kabátu, dokud opět nenašel rovnováhu. Pak se beze slova napřímil a pokračoval dál svou cestou.

Kněz se za ním díval a pozoroval, jak neznámého pohltila tma. Potom se zase otočil a spěchal dál směrem k lucerně, jejíž matné světlo bylo příslibem záchrany.

Najednou ho přestala poslouchat pravá noha. Zdálo se mu, jako by rázem ztratila veškerou sílu. Těžce klesl na koleno, explodující bolest mu vystřelila až do podbřišku. Rukama, na nichž měl rukavice, se chytil za břicho. Když je zvedl a přešel si jimi po obličeji, cítil, že jsou mokré. Mokré, teplé a lepkavé. Dotkly se rozevřené rány.

Za sebou uslyšel kroky. Neměl už sílu otočit hlavu. Krk mu obtočila tenká chladná smyčka. A potom se drát začal utahovat – nemilosrdně a stále úžeji. Kov zařezávající se do masa potlačil jakýkoliv výkřik. Z hrdla mu vyšlo jen jakési podivné zaklokotání.

Udělal se mu slabo a v posledním jasném okamžiku pochopil, že zemře. Na poslední cestě doprovodil už mnoho umírajících. A teď, když byla řada na něm, nenapadlo ho jediné slovo útěchy, ani ta nejprostší modlitba. Pojde jako dobytek na jatkách. Sám a opuštěný, v páchnoucí postranní uličce.

Klesl k zemi. V pokusu předem určeném k nezdaru přitiskl ruce na krk. Nemohl však zastavit krev, která mu odsud prýštila v rytmu úderů srdce.

Útočník stál nad ním. Poznal ho. Tenhle člověk s ním nebude mít žádné slitování.

Knězovy oči vypovídaly službu, scéna, kterou viděl před sebou, se proměňovala a náhle se obrysy vraha rozpily. Potom uviděl světlo, jež nepřirozeně ostře ozářilo obličej, který k němu shlížel. Působil plasticky a kněz měl dojem, že se nedívá do jedné tváře, ale do dvou.

Zazněl hlas. Mluvil pomalu a pečlivě. „Kéž tě Pán, který tě zbavuje hříchu, zachrání a pozvedne k sobě...“ Uvědomil si, že promlouvající hlas patří jemu. Naslouchal jen svým vlastním myšlenkám.

Žhavá bolest mu projela mozkiem a všechno pohaslo. Kněz už nežil, když jeho hlava dopadla na cestu pokrytou sněhem.

1.

Dala jsem taxikáři padesátieurovou bankovku a on zdlouhavě hledal drobné, aby mi vrátil. Já jsem však tentokrát opravdu neměla trpělivost čekat. „Nechte to,“ řekla jsem, otevřela dveře a vystoupila z vozu.

Venku mě čekal lezavý mráz. Teplota klesla hluboko pod nulu, tělo jsem měla zkřehlé dlouhým sezením v autě. A skutečnost, že jsem toho moc nenaspala, to rozhodně také nevylepšovala. Byla mi hrozná zima.

Ani ne padesát kroků ode mě osvětlovaly silné světlo-
mety důvěrně známou scenerii: dvě policejní auta, civilní vůz, sanitka. Policisté zajišťující stopy. O kus dál vzadu máry, na kterých leželo tělo zabalené do plastové fólie.

Opodál stál vysoký štíhlý muž s rukama vraženými hluboko do kapes kabátu a pozoroval svůj tým při práci. Teď se ke mně otočil, zvedl paži a pokynul mi.

Poslechla jsem jeho pobídku a šla k němu.

„Jak to, že ženy vždycky potřebují několik hodin, než dorazí na schůzku?“

„Schůzku ve čtyři ráno?“ namítla jsem. „A ještě s tvou maličností? Na to zapomeň, Ralfe.“

Můj sarkasmus po něm jen sklouzl. „Bohužel jsem si nemohl vybrat hodinu. Vrazi se neřídí podle obvyklého denního rozvrhu, jak si možná pamatuješ.“

„To je chabá výmluva,“ řekla jsem.

„Ale už jsi docela při smyslech.“ Ralf ke mně natáhl ruku s krabičkou marlborek a já jsem byla skoro v pokušení si jednu vzít.

„Ne, děkuji. Přestala jsem.“

„Už zase?“

Pokrčila jsem rameny. „Tentokrát se mi to určitě povede.“

Ukázala jsem směrem k reflektorům: „Co se tam děje?“

Ralf neochotně zastrčil cigarety zpátky do kapsy, s mírným zklamáním vzdychl a pronesl: „Říkal jsem si, že ti musím hned zavolat.“

„Potřebuješ teď při každé vraždě moji pomoc? Až tak mizerný vyšetřovatel zase nejsi.“

Ralf protáhl obličej. „Velmi vtipné. Opravdu. K popukání. Zavolal jsem ti jenom proto, že se v případě mrtvého jedná o kněze. Ne že bych opravdu potřeboval tvoji podporu, ale ty se do toho dřív nebo později stejně zamícháš, a proto je pro nás oba pohodlnější, když budeš ve hře hned od začátku.“

Založila jsem ruce na prsou, abych se chránila před chladem. „Říkáš kněz?“

Ralf neochotně rozevřel kabát, sáhl do vnitřní kapsy a vyndal poznámkový blok vypadající zbrusu nově a neopotřebovaně. Otevřel ho, natočil se tak, aby světlo reflektoru dopadalo na papír, a začal předčítat: „Farář Sebastian Kupfer. Šedesát dva let. Ze zdejší farnosti. Doba

úmrtí zhruba kolem jedenácté v noci. Našla ho nějaká dvojice, která si touhle postranní ulicí krátila cestu, aby se dostali rychleji domů. No jo, z toho tedy nic nebude.“

Ralf zaklapl blok. „Víc informací ještě nemám.“

Už jsem mu nevěnovala pozornost a šla jsem blíž k bezpečnostní pásce. Ralf mě následoval a oba jsme se dívali směrem k nosítkům, která zrovna odnášeli. Policisté z oddělení zajišťování stop byli zaměstnání balením svých věcí. Uprostřed ušlapaného sněhu zářila červená nepravidelná skvrna. Oběť ztratila mnoho krve.

„Prořízli mu hrdlo?“ zeptala jsem se.

Ralf zavrtěl hlavou. „To byla také moje první domněnka. Ale lékař to odhaduje na drátěnou smyčku. A předtím mu nějakým ostrým předmětem – dýkou nebo cepínem – probodli podbřišek.“

„To vypadá na profíka,“ řekla jsem a po chvíli jsem dodala: „Strašná smrt.“

Ralf posměšně odfrkl. „Znáš nějaký příjemný způsob smrti? Já ne. Teď odvezou mrtvolu na patologii. Jakmile nám poskytnou výsledky, dám ti vědět.“

„Máš vánoční náladu?“

„Proč?“

„Že jsi tak nezvykle přívětivý.“

Ralf se podíval na špičky svých bot. „Vaše pomoc při posledním případu mé kariéry rozhodně neuškodila.“

„Aha. Přesto tě ještě pořád nepovýšili?“

„No, víš přece, jak to chodí u státních zaměstnanců. Úředníci potřebují štěstí a pořádnou výdrž, než se vyšplhají vzhůru po kariérním žebříčku.“

Nosítka s mrtvým kolem nás projela a zastavila. Lékař čekal s nějakým policistou na sanitku, která k nim couvala. Vyhnula jsem se pohledu na odkrytou mrtvolu.

„Kde je vlastně tvá lepší polovička?“ zeptal se Ralf.

„Pavel?“

„Ano, možná mi nebudeš věřit, ale je mi docela sympatický. Opravdu mi chybí.“

„Nejenom tobě,“ odpověděla jsem, aniž bych se zamyslela, co tím sděluji.

„Cože? Neshody v ráji?“ nahodil Ralf posměšný tón, ale v hlase jsem postřehla stopu opravdové účasti.

„Potřeboval si vydechnout,“ utrousila jsem neochotně.

„Tomu rozumím. Člověku trvá, než si na naši práci zvykne. Chceš se mrknout na oběť?“

„To můžu udělat až na patologii. Tam není taková zima,“ lhala jsem. Ve skutečnosti jsem měla strach. Hrozný strach nadzvednout plachtu a pohlédnout do vyhaslých očí mrtvého kněze. Naplnila mě iracionální a nevysvětlitelná hrůza, jako by tam pod plastovou plachtou měl ležet Pavel. Zachvěla jsem se.

2.

Prelát Ott mě pronikavě pozoroval, potom se mu kolem očí vytvořily vějířky vrásek a usmál se. „Mluvil jsem včera s kriminálkou. S vrchním komisařem Ralfem Lambrechtem. A ten mě ujistil, že vyšetřování případu Nikolý Schneiderové bylo zatím pozastaveno.“

„Opravdu?“ řekla jsem naoko lhostejně.

„Státní zastupitelství považuje případ za uzavřený. A rád bych podotkl, že se nám víc než ulevilo, že naši církev v tisku v této souvislosti nezmínili.“

„Církev s tím taky nemá nic společného.“

„To je pravda. Ale vy přece víte, jak snadno člověk přijde do řečí. Komu čest, tomu čest: děláte opravdu nesmírně záslužnou práci.“

„Děkuji,“ odpověděla jsem.

„A mimochodem, vede se vůči vám ještě řízení? Kvůli té nehodě. Vy určitě víte... s tím vyšetřovatelem – jak se jenom jmenoval? –, který přišel o život?“

„Petrowski. Markus Petrowski.“

„Zajímají se o to ještě úřady?“

Přišlo mi snadné zavrtět hlavou. „Doktor Klier, vedoucí kliniky, vypověděl, že jeho ošetřovatel byl známý tím, že nikdy nepoužíval bezpečnostní pásy. Proto bylo jednoznačně potvrzeno, že nenesu žádnou vinu na jeho smrti. Byla to tragická nehoda.“

Prelát na mně utkvěl pohledem o okamžik déle, než bylo nutné, a potom uhnul očima. „Nehody se stávají. S tím se nedá nic dělat.“

„Jak se vlastně daří doktoru Klierovi?“ zeptala jsem se do ticha.

„Dobře,“ pospíšil si prelát Ott s odpovědí. „Má se opravdu dobře. Především proto, že jsme mu schválili další posily, které na své klinice tak palčivě postrádal.“

Tentokrát byla řada na mně, abych pozorně zkoumala prelátův výraz. Zůstal netečný a klidný. Ten starý brach své skutečné pocity tedy dokázal skrývat.

Odkášlal si a přes stůl mi přisunul složku se spisem. „Váš nový případ. Informace o faráři Sebastianu Kupferovi.“

„Přečtu si to později,“ řekla jsem. „Nejdřív mi povězte, co o něm víte.“

Prelát se v křesle opřel a mávl neurčitě rukou. „Co vám tady mám vyprávět? Bylo mi řečeno, že to byl schopný muž.“

„Ale?“

„Žádné ale. Chtěl raději zůstat sloužit ve své farnosti. Nerad se nechával svazovat předpisy. Byl takový... Jak to říct pěkně? Svěhlavý.“

„Svěhlavý?“ zopakovala jsem.

„Však víte. Měl své představy a jeho jednání s nadřízenými se ne vždy obešlo bez problémů. Ale ve své farnosti

byl nanejvýš oblíbený. Před několika lety jsme se ho pokoušeli vyměnit. Vyvolalo to takovou bouři nevole mezi jeho ovečkami, že jsme naše rozhodnutí přehodnotili a nechali vše při starém.“

„Ovečky,“ pronesla jsem spíš pro sebe.

Prelátův úsměv se objevil a zmizel jako mávnutím kouzelného proutku. „Myslím samozřejmě členy jeho farnosti.“

„Samozřejmě,“ řekla jsem. „A vy si umíte představit nějaký důvod, proč by ho měl někdo tak brutálním způsobem zavraždit?“

Prelát Ott zavrtěl hlavou nepatrně rychleji, než bych čekala. „Ne. Tomu vůbec nerozumíme. Farář Kupfer byl příkladem vzorného pastora. To, co se mu přihodilo, si v žádném případě nezasloužil.“

Jeho odpověď mě nepřesvědčila. Cítila jsem, že mi neřekl celou pravdu. Ale teď nebyla vhodná chvíle na další vyptávání. Zvedla jsem se, popadla složku a chtěla jsem odejít.

„Ještě okamžik,“ požádal mě prelát. Otevřel jednu ze zásuvek svého psacího stolu, sáhl dovnitř a na desku stolu položil pouzdro s klíčem od auta.

Tázavě jsem se na něj podívala.

„Jak mě zpravil profesor Satorius, váš vůz je nepojízdný.“ Naklonil se dopředu a přisunul klíč směrem ke mně. „Toyota Avensis. Považujte to za prémii. Teď patří vám. Doklady najdete v odkládací schránce u spolujezdce.“

Váhavě jsem si klíč vzala a zastrčila do kapsy. Znovu jsem se chystala k odchodu, když v tom jsem se zarazila. Otočila jsem se nazpět k prelátovi, který si mě pozorně měřil.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Pavel Wagner. Máte o něm zprávy?“

Prelát Ott zavrtěl lítostivě hlavou. „Zdá se, že události posledních týdnů pana Wagnera dost zasáhly. Ještě pořád se nachází v klášteře a odmítá jakýkoliv pokus o kontakt zvenčí.“

„To jsem už také slyšela,“ potvrdila jsem. Co mi právě prelát sdělil, pro mě nebyla žádná novinka. V uplynulých týdnech jsem se vícekrát pokoušela Pavla v klášteře telefonicky zastihnout. A stále mě odmítali stejně přívětivými a bezobsažnými frázemi. Ani jednou se mi nepodařilo s ním promluvit.

Prelát si dal s odpovědí načas. „V nejhorším případě budete muset vyšetřit ten nový případ sama. Jsem přesvědčený, že to zvládnete.“

„Uvidíme,“ řekla jsem ještě, než jsem opustila místnost.

3.

Ralfova kancelář dnes působila uklizeně, skoro sterilně. Nikde ani papírek, ani sebemenší náznak nepořádku. Očividně usilovně zapracoval na svém image. Úspěšný úředník má všechno pod kontrolou. Zejména svoje pracoviště.

„Vidíš,“ řekl, „přece mě má intuice nezklamala. Ani ne dvanáct hodin po vraždě už tu sedíš a vyšetřuješ případ.“

„Jsi skutečně jasnovidec,“ opáčila jsem. „A přinesla pitva nějaké výsledky?“

Ralf ukázal na šanon, který před ním ležel na stole pod přesným úhlem devadesáti stupňů. „Samé vědecké bláboly, ale žádná nová fakta. Zavražděného nejdřív bodli nožem a potom – no, to už víš sama.“

„Máte nějakého podezřelého nebo aspoň stopu? Přinesly něco nového výpovědi té dvojice, která objevila mrtvolu?“ Ralf vzdychl. „Na místě nenašli žádnou DNA, nebyly tam otisky, nemají očitě svědky. Nic. Tápeme ve tmě.“

„To jsem si vlastně myslela,“ řekla jsem. „Zítřka pojedou nejdřív na tu farnost a tam se porozhlédnu. Kdo ví, možná na něco přijdeme.“

„A pak to uděláme jako vždycky: Jakmile na něco narazíš, dáš mi vědět.“

Pokrčila jsem rameny. „Tahle dělba práce nám v poslední době docela fungovala... Takže proč ne?“

„Ovšem...,“ Ralf zaváhal a posunul složku před sebou tak, aby ji zase přesně vyrovnal, „... ovšem je tu ještě něco.“

Neodpověděla jsem, jen jsem se na něj vyčkávavě zahleděla.

„Toho zemřelého faráře Kupfera v poslední době často vídali s jednou novinářkou.“

„Pročpak to?“

„Ta reportérka pracovala na nějakém článku o...,“ Ralf si nerozhodně přešel rukou čelo, „... o jakémsi náboženském tématu. Fanatismus, sekty nebo něco v tom smyslu. A právě dnes dopoledne se tady objevila a...,“ bezmocně se rozmáchl.

„Vyptává se,“ dokončila jsem místo něj, „vyzvídá, jak dlouho bude trvat vyšetřování, chtěla by být pravidelně informována o průběhu vaší práce.“

Ralf se útrpně usmál. „Vyjádřila jsi to přesně. Opravdu mě obtěžuje.“

„Proč mi to říkáš?“

„No, myslel jsem, protože mně osobně je ta nervózní baba k ničemu, že by ses jí mohla trochu ujmout.“

„Já? Jak jsi přišel zrovna na mě?“

„Je to ten typ novinářky, která si začne sama vymýšlet, když nenajde nic konkrétního. A pak to zveřejní. Nevím, jestli by tví chlebdárci byli nadšení z nechtěné publicity.“

„Ne, to by samozřejmě nebyli. Ale já nebudu dělat chůvu pomstychtivým pisálkům.“ Natáhla jsem se přes stůl, vytáhla barevně rozlišené tužky, umístěné ve stojánku přímo pro ně určeném, a začala si s nimi hrát.

Ralf to chvíli přecházel, ale potom mě okřikl: „Nech toho!“

Nepřestala jsem, jen jsem zběžně pronesla: „Jestli chceš, abych se postarala o tu novinářku, musíš mě o to přece poprosit.“

Rozevřela jsem dlaň a tužky se rozkutálely všemi směry po desce stolu.

Ralf mě chytl za zápěstí, aby mě zadržel. Výraz jeho obličejů mluvil za všechno. „Tak dobře. *Prosím...* Prosím, vezmi si na starost tuhle osinu v zadku. Podle všeho faráře navštěvovala dost dlouho. Možná ji něco napadne, a může ti dokonce pomoci.“

Osvobodila jsem se z jeho sevření. „To je mi panečku argument. Mám to u tebe.“ Zvedla jsem se, pozorujíc Ralfa, jak zase sbírá svoje tužky a jednu po druhé je pečlivě rovná zpátky do stojánku.

„Kde tu reportérku najdu a jak se jmenuje?“ zeptala jsem se, když byl hotový.

Ralf ke mně vzhlédl a v očích se mu triumfálně zatřpytilo. „Ta reportérka se jmenuje Daria Agulescu. Čeká na tebe venku u sekretářky. A ty víš co, to s těmi mými tužkami...“

„Jasně,“ řekla jsem. „Vůbec na mě nenaléháš a nejde ti o povýšení. Jen mi prostě chceš pomoci.“

Než stačil odpovědět, zavřela jsem za sebou dveře.

4.

Kancelář Ralfovy sekretářky byla naproti přes chodbu. Před ní stálo několik šedých plastových židlí. Připomínaly sedačky z auta, které někdo ohromnými šrouby připevnil k podlaze. Na jedné byla pohodlně uvelebená žena kolem čtyřicítky a plna očekávání se podívala mým směrem. Přinutila jsem se k úsměvu, přistoupila jsem k ní a podala jí ruku.

„Jsem Anna Steinbachová. Vy musíte být paní Agulescu.“

S vážnou tváří se zvedla. Byla vyšší než já, její polodlouhé tmavé vlasy protkávalo pár stříbrných nitek. Měla silný a rozhodný stisk ruky, určitě pravidelně sportuje. Tipovala jsem to na tenis.

„Děkuji, že jste si na mě našla čas,“ řekla.

„Jak mi právě sdělil pan Lambrecht,“ odvětila jsem, „měla jste v poslední době příležitost pozorovat faráře Kupfera při práci.“

„Ano. Píšu reportáž o sektách. Byl to pro mě naprostý šok, když jsem se dozvěděla, že se pan Kupfer stal obětí vraždy.“

S pochopením jsem přikývla. „Můžu vám slíbit, že udělám všechno pro to, aby byl pachatel náležitě potrestán.“

Paní Agulescu si dala s odpovědí načas. „To se samozřejmě dobře poslouchá. Ale...“

„Ale co?“

„Mě udivuje, že nemáte žádného partnera. Nebude to jednoduché, když budete muset pátrat sama.“

Zatvářila jsem se bezelstně a odpověděla jsem: „Samozřejmě, že mám partnera. Jenom je teď právě na dovolené.“ A po chvílce jsem dodala: „V lázních.“

Novinářka působila dojemem, že mé odpovědi rozumí. Pro mě byl ale náš rozhovor všechno jiné než příjemný. Proto jsem odbočila: „Nevšimla jste si třeba, že by faráři Kupferovi hrozilo nebezpečí? Nebo nenapadá vás zpětně nějaké vysvětlení toho zločinu?“

„Ne.“ Paní Agulescu zavrtěla hlavou. „Farář byl v celé farnosti nanejvýš oblíbený. Nedokážu si představit, že by k němu někdo mohl cítit zášť.“

Za námi se ozvaly kroky, a když jsem se ohlédla, uviděla jsem dva policisty, kteří mezi sebou vedli nějakého muže v poutech. Podezřelý přiváděný k výslechu. Snad tisíckrát jsem byla svědkem podobné scény.

Spoutaný muž byl štíhlý, skoro křehký, měl úzká ramena a působil, že je úplně odevzdaný svému osudu. Jenom v očích mu plápolal skrytý plamínek. Věděla jsem, co to znamená. Byl krátce před zhroucením.

Policisté, kteří ho vedli, byli ještě mladí, určitě jim nebylo ani pětadvacet let. Policista a policistka. Byli jistě

špičkoví ve vyšetřování dopravních nehod. Ale měla jsem silné pochybnosti, zda se vypořádají s násilníkem.

V té chvíli však každopádně vypadali, že mají situaci plně pod kontrolou. Zakleпали na dveře. Otevřela jedna z Ralfových kolegyň, vpustila je dovnitř a oni zmizeli v místnosti.

Uvědomila jsem si, že jsem myšlenkami zabloudila jinam a neposlouchala jsem, co mi právě říká paní Agulescu. Zachytila jsem jenom její poslední slova: „... vám pomoci.“

Odrhla jsem pohled od výslechové místnosti a soustředila jsem se na ni, jako by v tom okamžiku byla nejdůležitější člověk na světě. „Vrchní komisař Lambrecht mě už připravil na to, že vás možná bude zajímat mé vyšetřování. Jestli jste pro, vezmu vás zítra s sebou. Můžeme se setkat v deset před farou.“

Novinářka se nechystala cokoli si zapisovat. Jenom mě dál upřeně pozorovala. Nakonec řekla: „Bezva. Uvidíme se tedy zítra.“

„Ujednáno,“ přisvědčila jsem. „Ale musím vás varovat. Moje práce je všechno možné, jen ne to, co se píše v detektivkách.“

„Opravdu?“

„Bohužel. Výslechy, ověřování výpovědí, pročitání spisů. Prostě nudné záležitosti. Zkrátka všední den vyšetřovatelky.“

Výraz paní Agulescu se nezměnil. Celkově jsem začínala mít čím dál silnější dojem, že patří k těm lidem, kteří příliš neukazují emoce, protože zkrátka skoro žádné nemají.

„Asi se budete divit, ale jako reportérka jsem na takové rutinní činnosti naprosto zvyklá,“ vysvětlila mi. „Superman a Lois Lane existují jenom v komiksech.“